

KISÉRTETEK AZ IDŐK MÉLYÉN

... a nevem Swordsman. Timothy Swordsman.

Leocadia Smith

☞ Aznap egészen estig a Szentendrei-szigeten kóboroltam, alaposan kiélvezve nyári vakációm első óráit. Tahitófalutól Horányig bebarangoltam jó pár négyzetkilométert; bujkáltam a töltés menti vadrengetegben, véresre karmoltattam magam a tüskés ágakkal, beletenyereztem a csalánosba, az ártéren vörösre pirított a nap, de megérte! Csodás fényképeket készítettem (legalábbis reméltem, hogy csodálatosak lesznek), és elmondhatom, hogy a fentebb részletezett megpróbáltatások ellenére jól éreztem magam.

Mire azonban a nap lebukni készült valahol a Duna mögött, alaposan kitikkadtam, a monostori *Falatozó* pedig igazi falusi hangulatot árasztó kocsmának tűnt, és úgy döntöttem, hogy éjszakai munkám előtt éppen ilyen hangulatra van szükségem. Meg némi sörízű biztatásra.

Tíz perc múlva már egy üveg *Kőbányai* és egy kéretlenül mellém telepedett kérés arcú földműves mellett élveztem a helyiség félhomályos hűvösét. Egészen addig, amíg a fejünk fölött lustán forgó ventilátort ki nem kapcsolta a megfakult nejlon ott-honkában sürgölődő pultos néni. Ekkor rendeltem még egy sört és beszédbe elegyedtem asztaltársammal.

Valóban nem nyaralóvendég volt, hanem tősgyökeres szigeti ember. Mint kiderült, már a nagyapja is a monostori réven született, átkelés közben. Rólam meg a műanyag hátizsákomról persze rögtön kitalálta, hogy nagyvárosi idióta vagyok. (Szélidebben fogalmazott ugyan, de a lényeg ez volt.)

Ő, mondta, nem kedveli a turistákat, de engem valahogy szimpatikusnak talált. Nem utolsósorban azért, mert rajtam kívül mindössze három német vendég zajongott a kocsmában, és az én asztalom volt a legtávolabb a sarokban zakatoló ősrégi orosz hűtőgéptől.

Miután így a szívembe lopta magát, elárultam neki, hogy egész nap a környéket fotóztam. Erre jelentőségteljes pillantásokkal végigmért, megfontoltan hümmögött, majd bólintott, én meg törhettem a fejemet azon, hogy vajon milyen megállapításra juthatott. Mielőtt azonban rákérdezhettem volna, csak kibökte.

– Akkor mára már befejezte a munkát – mondta lassan és kipillantott az ablakon. – Félóra múlva besötétedik... Akkor már nem tudja használni a masináját.

– Hoztam magammal vakut – hűtöttem le kissé talán fölényesen.

– Hm – mondta elgondolkodva, de nem mutatta, hogy meglepődött volna. – És mit akar lefényképezni este?

– Nem este, hanem éjjel – javítottam ki, miközben némi oxigén után kutattam a sörszagú, állott levegőben.

Gyanakodva pislogott rám.

– Éjjel? És éjjel mit akar... fényképezni?

– A temetőt.

Ijedten hőkölt hátra székén. Mintha legalábbis azt mondtam volna, hogy magát Lucifert akarom megidézni. Gyorsan megnyugtattam hát, nehogy rosszra gondoljon.

– Láttam délután a régi temető maradványait... Azok a sírkövek meg kopjafák nagyon hatásosak...

Úgy tűnt, megborzong a nyúlóssá váló melegben.

– Éjszaka akar kimenni a temetőbe?! – suttopta.

– Miért, mi van abban?

Közelebb hajolt hozzám; kemény, borostás arca betöltötte látóteremet. Lehetett olyan 70 éves, és ezt a korosztályt már a felvilágosult nemzedékekhez sorolná az ember.

– A szellemek!... – lehelte olyan mély átéléssel, hogy kezdtem megijedni tőle. – Nem fél a szellemektől? Éjszaka a temetőben!...

– Nézze, én kimennék délben is, de beláthatja, hogy legfeljebb teljes napfogyatkozás esetén számíthatnék megfelelően sötét háttérre.

Megütközve bámult rám.

– Ne gúnyolódjék – mondta borúsan, és szemlátomást nem a füst zavarta.

Bátorítóan megveregettem a vállát. Ha már így rátapintott a lényegre.

– Tudja, öreg, kinőttem már a gyermekmesékből.

Elhúzódott tőlem, mintha bizony fertőző lettem volna.

– Ez nem mese! Kísértetek igenis léteznek!

Láttam, hogy komolyan hisz abban, amit mond, megpróbáltam hát felvilágosítani.

– De ha nappal megyek fotózni a temetőbe, akkor nem zavarom őket?

Egyre csúnyábban nézett rám.

– Viccelődik velem, fiatalember?

Őszintén szólva abban reménykedtem, hogy ő szórakozik velem. Igyekszik elijeszteni az éjszakai fotózástól, aztán majd egy jót röhög a gyáva városi fickón. Csak hogy olyan mély meggyőződéssel beszélt, hogy már nem is mertem kinevetni.

– Nem, nem viccelek – mondtam dühösen, és kortyoltam némi langyosodó sört. – Egyszerűen nem hiszek sem a szellemekben, sem a kísértetekben.

– Nem hisz bennük! – kiáltotta szemét forgatva.

– Úgy van – mondtam hűvösen. – Ostobaságnak tartom, és ne gondolja, hogy megijeszthet vele.

Ő is belekortyolt a sörébe, talán hogy megnyugodjon.

– Nem akarom magát ijesztgetni, fiatalember – mondta. – De látom, hogy nincs tisztában ezekkel a dolgokkal...

– Nagyon is tisztában vagyok vele – vágta a szavába. – Ez az egész csupán nevetséges babona!

Elhallgatott, hosszan nézve rám. Kettőt-hármat szívott cigarettájából, aztán megszólalt.

– Most azt hiszi, hogy egy babonás paraszttal van dolga, akinek az ital elvette az esztét... Régebben itt is élt néhány hasonló gondolkodású kölyök. Bizonygatták, hogy nem léteznek kísértetek, ártó szellemek. Nem jártak templomba, és a temetőben nyugvók lelkét sem tisztelték... Szeretné tudni, mi történt velük?

Megvontam a vállam. Nem izgatott fel fokozatosan elhalkuló hangja. Sejtettem, hogy hosszú hadjáratba kezd meggyőzésem érdekében – legalábbis amíg el nem fogy a söre.

– Gondolom, elköltöztek a faluból.

Rosszállóan pislogott rám; nem értékelte kétségbeesett humoromat.

– Még mindig nem vesz komolyan, fiatalember – ingatta meg szomorúan a fejét. – Pontosan úgy viselkedik, mint azok az esztelen fickók akkoriban. Pedig egyikük nagyon pórul járt, éppen, mert félvállról vette ezeket a dolgokat. Az ő esete aztán intő példa volt a többiek számára...

– El akarja mesélni?

– Kérem – mondta halkán –, a saját érdekében hallgasson meg. De ha nekem nem hisz, kérjen meg bárkit a faluból, hogy mesélje el Somodi Gyula történetét. Higgye el, érdemes!

– Szükségtelen – adtam meg magam. – Bár nem hiszek az ilyesmiben, azért mondja el, ha már itt ülünk.

Nem sértődött meg. Szomorúan nézett rám, aztán mindkettőnknek rendelt egy-egy sört.

– Tudja, a Gyula esetével kapcsolatban a rendőrök sok mindent mondtak. Balesetet emlegettek, meg hogy rosszak az idegei... Szerintem csak azért, mert nem merték elmondani az igazat. De én tudom, amit tudok... Éjszaka a temetőben, huh! A kísértetek avatkoztak közbe, higgye el, a kísértetek!...

Rákönyökölt a vaskeretes, bádoggal borított asztalra, gyűrött csomagjából előkötött egy szál *Symphoniát*, rágyújtott és kortyolt egyet a söréből. Mindeközben elmélázó tekintettel bámult rám, mint aki gondolatban már valahol másutt jár. Volt valami furcsa ebben az öreg parasztban, de nem igazán tudtam megfogalmazni magamnak, hogy mi. Sáros bakancsa, fakult kék színű munkásruhája, amelyet fényes, zsíros pecsétek borítottak és borostás, kissé rücskös bőrű arca éles ellentétben állt szavaival. Beszédében semmiféle tájshólást sem tudtam felfedezni, és mondatai sem olyanok voltak, amelyek egy öreg földműveshez illenének.

Mielőtt azonban rájöhettem volna az öreg furcsaságának mibenlétére, elkezdett mesélni és én akarva-akaratlan a történetre figyeltem...

 – A háború után történt az eset tíz vagy tizenkét évvel... de az is lehet persze, hogy később... Akkortájt épült meg az esztergomi műút ott a folyóparton, a magafajta turisták meg még csak Andrásfalvát fedezték fel... Ezekben a környékbeli falvakban háborítatlan volt az unalom...

Szóval, a Somodi fiú teherautósofőr volt, és akkoriban sódert fuvarozott az útépitéshez. Amúgy rendes gyerek volt a Gyula, bár mindig olyan álmos képpel nézett a világba, mint aki menten elalszik. De hát aki reggel négykor ül a volán mögé, az délre már elég nyúzott lesz, pláne a tikkasztó nyári melegben. Mert a Gyula, ha vezetett, soha nem ivott... Az estéit viszont rendszeresen a kocsmában töltötte, ahol aztán hamar megjött a kedve, és az álmoság is lepergett róla.

Történt egyszer, hogy Vörösvárról Pomázon át ment Szentendrére. Nyár volt, délidő tájt, az úton Gyulán kívül egy lélek se járt. Ő meg szokás szerint elálmosodott, mert meleg volt a vezetőfülkében, hiába tekerte le az ablakot, csak a por vágott be rajta. Annyira álmos volt, hogy már azon gondolkodott, hogy félreáll a teherautóval,

és alszik vagy egy negyed órát. Mikor azonban elhatározta magát, hogy valóban ezt fogja tenni, megpillantott az út szélén egy magányos leányt...

Ne nézzen így rám, fiam, már abban az időben is léteztek autóstopposok, legfeljebb nem így nevezték őket. Nem szaladgált annyi jármű az utakon, mint manapság, s az emberek, ha el akartak jutni egyik faluból a másikba, hát elindultak az országúton. Aztán, ha szerencsájük volt, felvette őket valaki... Ezen a lányon, akit a Gyula megpillantott, az volt az érdekes, hogy nem volt nála semmi... Üres kézzel ácsorgott az út szélén. Sőt, még csak nem is integetett a teherautónak, hogy ugyan már, vegye föl. Gyula azonban úgy gondolta, hogy mi másért várakozna a lány az út szélén, ha nem azért, hogy elvigyék valahová. Meg amúgy is takaros menyecskének nézett ki, és ha csak pár szót is váltanak egymással, ideig-óráig az is elúzi Gyula szeméből az álmodást.

Lefékezett hát mellette, és megkérdezte, hogy segíthet-e valamiben. A leányszón nem látszott, hogy túlzottan örülne Gyulának, de mivel nem útszéli „rosszlány” volt, hanem Pomázra igyekezett a szüleihez, hát beszállt a teherautóba a fiú mellé.

Gyula legnagyobb bánatára a lány nem bizonyult bőbeszédűnek. Annyit tudott meg róla, hogy Ibolyának hívják, és a szülei laknak Pomázon. Hiába igyekezett beszédbe elegyedni vele, Ibolya pusztán rövid tömönatokban válaszolgatott. Amikor aztán megálltak a szülei háza előtt, megköszönte a fuvart, és mielőtt kiszállt volna, azt mondta: „*Jövő héten ne menjen Leányfalura!*”

Ezzel becsapta az ajtót, és otthagya a meglepett és csalódott Gyulát, aki mi tagadás, többet várt ettől az ismeretségtől. Nem is nagyon figyelt a lány utolsó szavaira, hanem dühösen a gázra lépett és elhajtott a faluból.

Gyulának akkoriban még nem volt menyasszonya, hetenként másnak csapta a szelet. Nyaranta minden szombat este volt valamelyik környékbéli faluban zenés-táncos multság, és a fiú ezekre mindig a vállalat teherautójával ment el. Imponált is a lányoknak, hogy „saját kocsija” van, s vasárnap hajnalonta ritkán fordult elő, hogy ne ketten ébredjenek a sofőrülékében.

A következő szombaton Gyula a Dömös Janka lagzijába volt hivatalos, csakúgy, mint fél Andrásfalva. Természetesen ide is a teherautóval ment el, amit előtte nagy gonddal és szeretettel letisztogatott és kifényesített. Ahogyan ma mondanák, fel is szedett egy Andrea nevű lányt, aki Gyöngyösön lakott, és csak az esküvőre érkezett a rokonaihoz. Éjfél felé, a menyasszonytánc után mind a ketten kisurrantak a mulatozók közül, és bár Gyula aznap este már egy kissé felöntött a garatra, mégis kocsikázni hívta a lányt. Andrea sem kérte magát sokáig, így hát hamarosan Visegrád felé dübörögtek a folyóparton. Egy idő után azonban Gyula büszkeségét sutba dobva bevallotta önmagának és Andreának, hogy túlságosan is bizonytalan a vezetése, és amúgy is meg kellene állnia.

Lehúzódtak hát az út szélére, és miután Gyula megkönnyebbült, rájöttek, hogy a fiú a beszélgetésen kívül másra nem igazán használható. Ezt viszont Andrea nagyon hamar megunt, és vissza akart menni a lagziba. Gyula megadta magát, indult is volna, a teherautó viszont megmakacsolta magát. Hiába próbálkozott a fiú bármivel, pedig szédülését legyőzve, még a motorháztetőt is felnyitotta. Arra azonban már nem volt képes, hogy valamit csinálni is tudjon. Ahogy szitkozódva állt a kocsi mellett, meglátta, hogy alig néhány méternyire a „Leányfalu” táblától robbantak le. Erre rögtön eszébe jutott az előző heti stoppos lány és a figyelmeztetése. Még jobban elkezdett káromkodni, és a kíváncsi Andreának is elmesélte az esetet. A lány azonban csak a vállát vonogatta, és nyafogott, hogy vissza akar menni a lagziba. Gyalogolni persze

nem volt kedve, de egyedül maradni is félt. Végül abban egyeztek meg, hogy Andrea magára zárja a teherautót, Gyula pedig elballag a legközelebbi benzinkútig, és megpróbál segítséget szerezni.

Így is történt. Amikor azonban Gyula egy óra múlva sem tért vissza, a lány kezdett ideges lenni. Az igazat megvallva, abban reménykedett, hogy a fiú talál egy jólelkű sofőrt, aki a saját kocsiján hazaviszi őket. Az éjszaka lassan múlt, és Gyulának még két óra múlva sem volt se híre, se hamva. Andrea most már egyre jobban félt; nem értette, mi lehet a fiúval, miért késik ilyen soká. Magányában furcsa, rémes zajokat kezdett hallani odakintről. Mintha valami kaparászta volna a teherautó oldalát. Aztán meg a kocsiszekrény tetejét súrolta valami, szinte ütemesen... És a zajok nem szűntek meg, Gyula pedig csak nem jött.

Andrea lassan belelovalta magát a rettenésbe...

Hajnalodott, mire a rendőrök rátaláltak. Odamentek hozzá, mondták neki, hogy szálljon ki és üljön át a rendőrautóba. Andrea sírt és reszketett, a rendőrök pedig nyugtatgatták. És ahogy a lány kinézett a rendőrautó ablakán, Gyula teherkocsijának sofőrfülkéje felett egy faágról lógva megpillantotta a fiú holttestét. Az ő lába verődött a fülkéhez, ahogy lóbálta a szél...

Az öreg szigeti ember hatásvadász módon lehalkította a hangját, és várakozó tekintettel nézett rám. Én hasonlóval céloztam meg a kocsmajtót, azt kémlelve, vajon eléggé besötétedett-e már. Az eredmény lehangolóbb volt, mint az öreg története.

– Na igen – bólintottam –, ilyesmi ha nem is mindennap, de sajnos előfordul. És nem tudok rájönni, hogy mi köze van mindennek a kísértetekhez...

Az öreg elégedetlenül megrázta a fejét.

– Várjon, még nincs vége... Az hamar kiderült, hogy valami ámokfutó gyilkos szökött meg előző nap Vácról, és ő ölte meg szegény Gyulát. A rendőrök azt állították, hogy az egész környéket lezárták és átfésülték, így találtak rá Andreára. A lány azonban sokkot kapott, és a Gyula előző heti stopposáról üvöltözött. Szerinte előre megmondta, hogy meg fogja ölni Gyulát. És mivel Gyula elmondta a pontos címet, ahol kitette a lányt, Andrea követelte, hogy azonnal menjenek Pomázra. A rendőrök meg, csak hogy végre megnyugodjon, elindultak vele... Sejti már?

Belekortyoltam langyosodó sörömbe és bólintottam, hiszen sejtettem, hogyne sejtettem volna.

– Elmentek a megadott címre, bekopogtak, mire egy idősebb asszony jött ki a házból – soroltam és igyekeztem mellőzni a gúnyos felhangot. – Elmondták neki, hogy Gyula egy hete ott rakta ki a stoppos lányt. Erre az asszony könnyekben tört ki, és megkérdezte, hogy nézett ki az illető. Andrea, Gyula szavai alapján, elmondta neki. Igen, zokogta az asszony, a leírás illik a lányára, csak hogy öt négy vagy öt éve halálra gázolta egy autó, körülbelül azon a helyen, ahol Gyula felvette... Igazam van?

Az öreg nem szólt semmit, csak nézett rám. Úgy éreztem, szürke szemeivel nem a vesémben, hanem egyenesen az agyamba lát. Az ilyesmit pedig nagyon nem szeretem.

Ismét megragadtam a korsóm fülét, feléje intettem vele, és megvártam, amíg ő is ugyanezt teszi.

– Tudja, öreg, tele van a világ ehhez hasonló történetekkel. Nemcsak ez az ország, a világ, érti? Szinte mindenhol ismerik ezt a mesét, nekem elhiheti!

A három német turista felé intettem, akikről most, hogy odafigyeltem, kiderült, hogy nem is németek, hanem hollandok.

– Ha megkérdeznék őket, biztosan tudnának egy hasonló esetet mesélni.

Az öreg bölintott, és komótosan rágyújtott egy újabb *Symphoniára*.

– Fiatal kora ellenére sokfelé járhatott már...

– Jártam, jártam. Olyan voltam, mint az ifjú Indiana Jones... Az nem kísértet, hanem egy filmsorozat főhőse, tudja?... Mindegy, az a lényeg, hogy szüleim jóvoltából, már gyerekként bebarangolhattam a fél világot...

– Hát, most se lehet sokkal idősebb...

– Másodéves vagyok a főiskolán – hazudtam, mert utálok, ha a kölyökképekre célozgatnak. – De cserébe a maga történetéért elmesélek egy sztorit, amit Angliában hallottam egy ottani haveromtól.

Rendeltem egy *Unicumot* a pultos nénitől, aki az orosz hűtő és a holland vendégek zajongásával mit sem törődve, magyar nótákat dudorászott magában. Az öregnek is kértem egy fél vegyest, mert nem szerette az *Unicumot*.

Koccintottunk, rágyújtottam egy *Multifilterre* – ezt sem fogadta el tőlem, maradt a sajátjánál –, és most én kezdtem mesélni...

 – Egy fiatal párról szól a történet, akik szerettek volna egy jót hancúrozni a srác Fordjában, ahogy azt az amerikai filmekben látták. Persze az igaz, hogy az amerikai kocsik kétszer-háromszor akkorák, mint angliai társaik, így hát a „sok jó ember kis helyen is elfér”-elv lépett érvénybe. Kihajtottak tehát a város szélére, egy viszonylag elhagyatott helyre, és egymásnak estek. A rádióból szólt a zene, az ablakok hamarosan bepárásodtak, ők pedig egyre jobban érezték magukat. Legalábbis addig, amíg a rádióban be nem mondták, hogy a környékbeli elmeógyógyintézetből megszökött egy híres ámokfutó gyilkos. A fickó rendkívül veszélyes, azt ajánlották, hogy senki, semmilyen körülmények közt se közelítsen feléje, mert kiszámíthatatlanok a reakciói. Szerencsére a körözött személy könnyen felismerhető, folytatta a bemondó, mert különös ismertetőjele, hogy jobb keze helyén egy kampó lóg. Mint a régi kalózoknak.

A hírtől persze a lányt kirázta a hideg, és minden kedve elment a hancúrozástól. Azt akarta, hogy a fiú azonnal vigye őt haza. Az nem ijedt meg annyira, mint partnere, és semmi kedve nem volt abbahagyni a játszadozást, holmi ostoba rádióhír miatt. A lány azonban hajthatatlan maradt, így aztán a srác bánatosan beindította a kocsit, és a legrövidebb úton a lány szüleinek a házához hajtott. Amikor odaértek, kiszállt, és mert mindig is úriembernek tartotta magát, megkerülte az autót, hogy kinyissa a lánynak az ajtót.

Ekkor látta meg, hogy a kilincsen jókora fémkampó himbálózik, pont olyan, amilyet a rádióban említettek...

Rövid történet volt, elismerem. Bármilyen lassan meséltem is, még a cigarettám sem égett végig alatta. Beszélgetőpartnerem is elégedetlenül ingatta a fejét, és bánatos vegyespálinka illatot lehelt rám.

– Nem értett meg engem – közölte megfellebbezhetetlenül. – Elmesélt nekem egy ijesztgetős történetet, és nem figyelt arra, amit mondtam.

Kissé mérgesen nyomtam el a csikket. Kezdett idegesíteni az öreg. Valahová ki akart lyukadni, csak azt nem tudtam, hová. Ha nem lett volna az a zavaró ellentét a külseje és a szavai közt, azt mondtam volna, ő sem tudja. Így azonban bizonytalanul pislogtam rá a söröm felett, aztán amíg ő a szavakat keresgélte, eldöntöttem magamban, hogy inkább a szabadban várom meg az estét, és búcsút veszek alkalmi ismerősömtől. Valahogy elment a kedvem a rémtörténetektől.

Megittam a sörömet és felálltam.

– Lehet, hogy nem értettem meg a történetét, de az az igazság, hogy mesélhet nekem bármennyit a kísértetekről, akkor sem fogok hinni bennük. És ha éjszaka akarok kimenni a temetőbe, akkor éjszaka megyek ki!

Mielőtt azonban egyetlen lépést is tehettem volna, újabb vendég tért be a kocsmába. Ahogy megállt az ajtóban, hatalmas termete nyomban magára vonta tekintetemet. Alaposan szemügyre vettem a férfit és rájöttem, hogy valahonnan ismerős számomra. Csak azt nem tudtam, honnan. Ő is túlléphette már a nyugdíjkorhatárt, ezt azonban csak arcvonásai árulták el. Tartása egyenesebb volt, mint az enyém, kiálló pofacsontjai alatt sörtebajusz meredezett, tekintete hideg elszántságot tükrözött. Őszülő haját olyan rövidre vágatta, mint azok az izomagyú fickók, akik Schwarzeneggernek képzelik magukat. Könnyű, nyári inget, szürke, vászon rövidnadrágot és szandált viselt, és egy kis méretű, bőrből készült válltáskát szorított az oldalához. Az a fajta határozott ember volt, aki tudja, hogy mit akar. Egyetlen pillantással felmérte a helyiséget – mialatt még a hollandok is elhallgattak –, aztán egyenesen felénk indult.

– Szervusz, Pista bátyám – köszöntötte asztaltársamat, megveregetve annak vállát.

– Józsikám! – derült föl az öreg. – Már azt hittem, nem jössz!

Arra gondoltam, hogy ezek ketten most eldiskurálnak egy darabig, úgyhogy tényleg nincs akadálya annak, hogy távozzam. Amikor azonban felemeltem a hátizsákomat, a pult mögött álló asszonyosság, félbehagyva a nótázást, rám kiáltott.

– Még egy sört, fiatalember?

– Én fizetem! – bődült el az óriás és megragadta a kezem. Mindezt olyan hirtelen, mintha megijedt volna attól, hogy itt hagyom. – Engedje meg... Bognár vagyok...

– Ne haragudjon, de nekem mennem kell...

– Ugyan hová? – kapta el a másik kezemet az öreg, aztán az óriáshoz fordult. – Képzeld, Józsikám, a temetőt akarja fotózni az éjszaka, én meg igyekszem lebeszélni róla!

Az óriás úgy megszorította a kezem, hogy kis híján felordítottam. Ahogy szúrós tekintetét az enyéembe mélyesztette, hideg borzongás futott végig a hátamon. Szinte biztos voltam abban, hogy valahol már találkoztunk, s talán nem is a legkellemesebb körülmények között. Sőt azt is éreztem, hogy jobban tenném, ha villámgyorsan kimenekülnék a kocsmából, de tán még a faluból is. Lehet persze, hogy az elfogyasztott sörök intettek erre, mint ahogy az is elképzelhető, hogy mégiscsak hatott rám a Somodi Gyula története, én mégis úgy gondoltam, hogy valami homályos előérzet sugalmazza ezt az ötletet.

Lehet, hogy mégsem kellene kimennem a temetőbe?

Hülye vagyok – ez volt a következő gondolatom. Az imént még nagyképpen gúnyolódtam az öreg meséjén, most meg hagyom, hogy egy kellemetlen tekintetű nagydarab fickó a frászt hozza rám?! Mielőtt azonban rendre utasíthattam volna magam, közénk furakodott a pultos néni három teli korsóval.

– Itt vannak a sörök!

– Sajnálom, de nekem tényleg...

– Igya csak meg – mondta Bognár, és egyszerűen lenyomott a székre. – Addig elmesélek egy történetet, ha csakugyan a temetőbe akar menni.

– Hagyd, Józsikám, én már mondtam neki!

– A Somodi gyereket?

– Azt, azt, de látod, nem hallgat rám.

– Szóval nem hisz neked, Pista bátyám?... Rosszul teszi, fiatalember, nagyon rosszul!

– Mondhatod neki, nem érti az okos szót...

– Nem úgy van az! Én tudok egy másik történetet... Ne ugráljon már, a sörét úgyis meg kell innia.

Most már a kocsmárosnő is felém fordult.

– Fiatalember, ne hagyja itt nekem ezt a két embert duhajkodni!

– Duhajkodni?

– Maga nem ismeri ezeket... Ha most elmegy, ki tudja...

– Ugyan, Jucika! – mordult fel Bognár. – Nem erről van szó!

Hát mi a fenéről, akartam kérdezni, de aztán mégsem szóltam. Ültem a székemen, valószínűleg nem túl értelmes képpel, és egyikről a másikra pislogtam. Ezek itt összeesküvést szőnek ellenem! Alighanem végig kell hallgatnom mindenki kedvenc rémtörténetét, beleértve a kocsmárosnőt és a hollandokat is.

Csakhogy semmi kedvem nem volt hozzá. Elmúlt már az öreggel szembeni gúnyos nagyképűségem, csupán homályos nyugtalanság maradt a helyén. Nem tudtam volna reális magyarázatát adni, hogy miért, de mihamarabb távozni akartam a kocsmából.

– Már elnézést, hogy közbeszólók, de egyezzünk meg abban, hogy ezt az egy történetet még meghallgatom, aztán elindulok.

– Hát ha utána is ki akar menni a temetőbe, akkor menjen – egyezett bele Bognár és az öregre pillantott. Tudtam, hogy ebben a pillanatban kellene felállnom és itt hagynom őket, mégsem tettem.

Hamarosan meg is bántam.

4 – Tudja, amíg nyugdíjba nem mentem, újságíró voltam. Nem Pesten persze, csak a megyénél, és itt is csupán büntügyi tudósító. De három járás szinte összes rendőrével jóban voltam, így sokszor olyan történeteket is elmeséltek nekem, amelyek akkor nem kerülhettek nyilvánosság elé. Mint például a sorozatgyilkosok... Tudja, hogy volt az; a szocializmust építő társadalomban nem élhettek ilyen beteg lelkű emberek, legalábbis az ideológusok szerint.

Na, de elég az hozzá, hogy a hatvanas évek közepe táján felhívott egy községi rendőrismerősöm azzal, hogy ha leugrom hozzá, valami olyat mesél, amitől tátva marad a szám. Hittem is, nem is a dolgot, mert ezek a vidéki fiúk hajlamosak voltak a túlzásokra. Hozzá is csak azért utaztam le, mert éppen semmi másról nem tudtam volna írni. Gyűjtős – az egyszerűség kedvéért nevezzük így – községében volt a megye nevelőotthona, s rendőrünknek más nem is igen adott munkát, mint a kölykök folyamatos szökései. Rendre megfogta őket, aztán megígérte nekik, hogy ha legközelebb találkoznak, gyűjtőt hasogat belőlük. Ezt persze sosem váltotta be, mert szerette azokat az árva gyerekeket. Ezért is viselte meg annyira Szolnoki Zsolti esete... Ezekben az intézetekben sok marhaságot csinálnak a kölykök, sokkal többet, mint szerencsésebb sorsú társaik. Már úgy értem, azok, akik a szüleikkel laknak. Ez a Szolnoki például azt találta ki, hogy úgy bizonyítja bátorságát a többiek előtt, hogy éjszaka elhoz egy keresztet a temetőből...

Ez volt az a pont, amikor felemeltem a kezem.

– Bocsánat, uraim! Én csupán fotózni megyek a temetőbe, nem keresztet lopni.

Szavaim azonban a legkevésbé sem hatottak rájuk. Bognár húzott egyet a söréből,

aztán rám nézett azzal a tekintettel, amely az ember veséjébe lát. Eszembe jutott, hogy néhány perccel ezelőtt az öreg is ugyanígy vizslatott, és ettől elöntött a forróság. Még mindig nem jöttem rá, hogy honnan a fenéből ismerem ezt a Bognárt, csak azt tudtam, hogy találkoztunk már.

– Az igazat megvallva, ez a Szolnoki gyerek sem a keresztet akarta ellopni – mondta lassan Bognár, és én éreztem, hogy feláll a hátamon a szőr. – Egy frissen eltemetett holttest koporsóját akarta kiásni és bevinni a nevelőotthonba, de aztán rájött, hogy ezt egyedül képtelen lesz megtenni.

– Jézusom!

– Hát valami ilyesmit mondhattak a társai is, amikor visszatért az otthonba a kereszttel. A gyerek meg élvezte a helyzetet egészen addig, amíg meg nem mondták neki, hogy a kereszt nem maradhat ott. Még ébresztő előtt vissza kell vinnie. Szolnokinak nemigen fülhetett hozzá a foga, de mivel nem akadt más vállalkozó, neki kellett kimennie a temetőbe.

El is indult, ám soha többé nem tért vissza.

Másnap reggel találtak rá a holttestére annál a sírnál, amelyikről ellopta a keresztet. A vizsgálat szerint, amikor vissza akarta szúrni a földbe, a kereszt szára véletlenül beleakadhatott a nadrágjába, és ahogy nyomta lefelé, valószínűleg csak azt érezte, hogy valami ellenállhatatlan erő húzza le a lábát a földbe... Talán azt hitte, a hulla keze nyúlt ki érte, vagy ilyesmi... Mert hogy megzavarta a nyugalomát...

– Azt mondják, a rémületbe halt bele szegény gyerek – dörmögte a másik beszélgetőtársam a sörébe bámulva.

– Honnan tudja? – nyögtem kiszáradt szájjal. Kár lett volna tagadnom, valóban hatással volt rám a történet. Vagy talán nem is a mese, hanem az előadásmód és az, hogy végre valóban besötétedett odakint, míg a helyiségben a lámpák sárgás fényében kavargó füst különös hangulattal egészítette ki a történetet. Megpróbáltam kivonni elmémet a hatás alól és ismét arra gondoltam, hogy honnan ismerhetem ezt a Bognárt. Sőt, ha őt ismerem, talán az öreget is láttam már... De hol a fenében?

Talán csak emlékeztet valakire, aki szintén rémtörténeteket mesélt. Megtöröltem a homlokomat – most éreztem, hogy megizzadtam idebent – és elhatároztam, hogy rákérdezek Bognárra. Egy pillanattal később azonban el is vettem az ötletet. Mintha egy hang azt mondta volna a tudatom mélyén, hogy ne tedd! Ha nem jössz rá magadtól, jobb, ha nem is tudod! Talán valami olyan élmény kapcsolódik hozzá, amiről szívesen megfeledkeznél. Sőt, már ki is törölte az agyadból, ez a találkozás viszont újra feleleveníti, és ezt nem akarod, nagyon nem akarod!

– Mi más ölhetne volna meg? – dünnyögte az öreg visszarángatva tudatomat a realitás talajára. Már felhagyott sörének bámulásával és szürke, kiismerhetetlen szemét rám emelte.

– Nem tudom, de az biztos, hogy nekem most ki kell mennem. Különben nem lesz helye a következő sörnek.

Az volt a tervem, hogy amint visszatérek a mosdóból, villámgyorsan elköszönök tőlük, felkapom a hátizsákomat és kimenekülök a kocsyból...

Nem rajtam múlt, hogy nem jött össze a dolog.

– Hát ez nagy igazság – bólintott Bognár, ahogy felemelkedtem a székről. – Azt hiszem magával tartok.

Kis híján visszazuhantam! Ahhoz ugyanis, hogy összeszedjem a gondolataimat és

az erőmet egy gyors távozáshoz, pár perces magányra lett volna szükségem. A fejem is zsongott már, bár ezt nem lehetett egyértelműen a rémtörténetek számlájára írni.

Mindenesetre erőt vettem magamon, és szó nélkül eliramodtam a mellékhelyiség ajtaja felé. Némán káromkodva megkerültem a kipirult arcú hollandokat és beléptem a mosdóba.

A légypiszokkal borított csupasz villanykörte halvány fényében egy rozsdás falikút és két megbarnult piszoár ült a málló vakolatú falon. Mellettük nyílt az egyetlen fülke zöldre pingált deszkaajtaja, amit két másodperccel később magamra is zártam. Belülről aztán nekivettem a hátamat, és a torkomat kaparó szag ellenére mélyeket lélegeztem.

Aztán hallottam, hogy nyílik a mosdó ajtaja, és nehéz szuszogással Bognár lép be. Vártam, hogy mond valamit, de csendben maradt. Amikor végül testileg megkönnyebbülve kiléptem a deszkaajtón, ott állt közvetlenül előttem. Várakozva nézett rám és szórakozottan babrálta a nyakában lógó apró ezüst medált.

Mintha arra vigyázott volna, nehogy meglóghassak egy újabb sztori elől.

Odaléptem a falikúthoz, vizet csorgattam az arcomra és megpróbáltam tisztába jönni az érzéseimmel. Idegesített, egyre jobban idegesített, hogy nem tudom konkrét helyhez vagy eseményhez kapcsolni Bognár arcát, mégis kellemetlen érzéseket kelt bennem. Miközben pólómba töröltem az arcomat, feltettem magamnak a kérdést, hogy vajon félek-e ettől az embertől?

Nem tudtam rá határozott választ adni, és ez elbizonytalanított. Éppen ezért úgy döntöttem, hogy egy gyors rohammal próbálkozom.

– Mondja... honnan ismerem én magát?

Bognár felvonta a szemöldökét és abbahagyta a medál babrálását.

– Hát, azt nem tudom, de ha már így szóba hozta, megmondom, nekem is rémlik, mintha már találkoztunk volna... – Aztán meg sem várva válaszomat, gyorsan kilépett a mosdóból.

Utánamentem, aztán megtorpantam. A kocsmában mintha minden megváltozott volna. A hollandok nagy hangú fecsegése helyett most pusztán az orosz hűtőgép zörgése törte meg a csendet; még a pult mögött álló asszonyság is hallgatott. Pedig vendégek akadtak bőven.

Legalább tíz férfi állt az ajtónál súlyos némaságba burkolózva. Egyik kezükben féldecis pohár, a másokban sörösüveg; olyan egyformának tündek, mintha testvérek lettek volna. Környékbeli lehetett mind, poros csizmában, bakancsban, elnyűtt, pecsételtől tarkálló munkásruhában, pántos kertész nadrágban vagy katonai gyakorlóban. Néhányuknak szerszámotáska lógott a válláról, körülöttük asztalnak és falnak támasztva fejszék, kapák, vasvillák és hasonló holmik. Kipirult, borotvátlan arccal álldogáltak, csupán egyikük küldött felém egy sunyi pillantást.

Szinte tapintható volt a csend. Azt hiszem, erre mondják, hogy afféle vihar előtti. Nem tudtam ugyan, hogy miféle vihar várható, de jobbnak láttam távozni még a kitörése előtt. A hollandok is ezt tehették, mert sehol sem láttam őket.

Ahogy elindultam az asztalok felé, orromat megcsapta a körtepálinka jellegzetes illata, s a szemem sarkából láttam, amint a férfiak egyforma mozdulattal, egy szó nélkül szájukhoz emelik poharaikat. Hátraszegett fejjel, egyetlen hajtásra itták meg a pálinkát, és még csak nem is csettintettek utána jóízűen. Mintha szögletes mozdulatú zombik lennének egy másodosztályú horrorfilmből.

Megborzongtam és szinte éreztem, hogyan telepszik rám a nyomasztó előérzet. Mintha nem is kocsmában, hanem legalább is Drakula gróf kastélyában lennék. Bog-

nár és az öreg meg csak bámultak rám azzal a kiismerhetetlen tekintetükkel. Aztán végre az öreg rám bökött és megszólalt.

– Józsi éppen azt magyarázza, hogy milyen ismerős az arca, fiatalember, és meg kell mondjam, szerintem is hasonlít valakire. De az már régen volt, maga túl fiatal ahhoz... Hány éves is?...

Tudtam, hogy szó nélkül ott kellene hagynom őket, de amint megpillantottam az asztalon a három új teli korsót, éreztem, hogy maradni fogok. Nem azért, mert én szerettem volna, hanem mert ők akarták így.

– Huszonegy – mondtam, és mintegy álomban leereszkedtem a székemre. Az egyik faléc törött volt; egy rozsdás fémcsavaron lógott és vágta a fenekemet, de ez is kevés volt ahhoz, hogy kiragadjon kezdődő bódulatomból.

– Hát én nem nézném többnek tizenhétnél – ingatta a fejét az öreg. – Mondja, járt már Nyíralmásan?

Akkorát dobbant a szívem, hogy azt hittem, kiszakad a helyéről.

– Nem – nyögtem ki és belekapaszkodtam a söröskorsó fülébe.

– Én sem hittem, mert hát régen történt, de tudja, volt ott egy fiú, aki nagyon hasonlított magára.

– A Csernek gyereke gondolsz, Pista bátyám? – szólt közbe Bognár, és már tudtam, miről lesz szó. Bár sosem hittem volna, hogy a nyírségi kisközségtől ilyen távol szembesülök majd újra a történettel.

– Csernek Dávid apám bátyja volt – mondtam kiszáradt szájjal. – És a családom szerint nagyon hasonlított rám.

– Igaz, igaz – bólogatott az öreg meglepődés nélkül. – Tudja, fiatal koromban sokat jártam a Nyírségbe almát szedni. Onnan ismerem Józsit is... Aztán vénségünkre mind a ketten itt kötöttünk ki... Na mindegy, de tudja, éppen a faluban laktam, amikor az a szomorú dolog történt.

– Kérem, ha lehet, fejezzük be ezt a témát. Apám részletesen elmesélte nekem az esetet, nem is egyszer.

– Nem úgy van az! Ha maga most ki akar menni a temetőbe, akkor nem árt, ha előtte meghallgat minket. Mi ott voltunk akkor, és talán tudunk valamit, amiről még az apjának se lehetett fogalma... Nem, ne is tiltakozzon, inkább igyon!

Ekkor jöttem rá, hogy csapdába kerültem. Az átok utolért, elkapott és csak a szerencsémén múlik, hogy megúszom-e ezt a találkozást.

S – Ha jól sejtem, a maga édesapja szintén a nevelőotthon lakója volt úgy, mint a bátyja, Dávid, igaz? Akkor pedig ő gyerekfejjel jóval kevesebbet tudhatott a dolgról, mint mi, felnőttek.

– Apám a későbbi években igyekezett utánajárni...

– Hát persze, ez természetes, hiszen a testvéréről volt szó. De mit tudhat maga?

Idegesen kortyoltam egyet a sörből. Közben a korsóm mögül felmértem a terepet.

Az egyforma férfiak csoportja kissé széthúzódott, már nem csak a bejáratot állták el, hanem a mosdó ajtaját is. Halkan pusmogtak egymás között és úgy tettek, mint akik nem figyelnek ránk, de le mertem volna fogadni, hogy vetnek erre egy-egy pillantást. Ennek ellenére úgy tűnt, nincs közük asztaltársaimhoz.

A pult mögött az asszonyosság, ha jól láttam, keresztretjvényt fejtett.

Nagyot nyeltem és igyekeztem nyugalmat erőltetni magamra.

– Az egész ügy – mondtam lassan – azzal a gyilkossal kezdődött, akit a közvélemény, már aki egyáltalán tudott róla, Fűrésznek keresztelt el. Egyik nap Nyíralmás körzeti megbízottja, ha jól tudom, Popeye-nek beczték, kapott egy csomagot, amelyben egy gyerek levágott feje volt.

– De nem akarhogy – szólt közbe Bognár. Rám nézett és én igyekeztem gyanútlan arcot vágni. Éreztem, hogy ha túl akarom élni, akkor végig kell játszanom a játékot. – Volt ott egy levél is, amiben az állt, hogy egy fattyúval megint kevesebb. Mindenki azt hitte, hogy a nevelőotthon egyik lakója az áldozat, csak hogy nem ismerték fel, mert... lenyúzták az arcát...

– Jézusom! Ezt nem is... tudtam.

– Odabent az intézetben egy egész napig csak létszámenőrzés volt, de nem hiányzott senki. Pedig alaposan utánanézték; a szakácsnőktől a tűzoltókig mindenki a gyerekeket számolta. Az egész falu aggódott, pedig a környékről egyetlen gyerek eltűnését sem jelentették. De a rendőrök különben is úgy gondolták, hogy csak állami gondozott lehet az áldozat.

– Miért?...

– Talán a fattyú szó miatt, nem tudom. Elég az hozzá, hogy egyetlen intézeti gyerek sem hiányzott.

– Dehogynem...

– Hát persze! Csak nem Nyíralmásban, hanem Pesten. Ez akkor derült ki, amikor országos nyomozást rendeltek el. Rájöttek, hogy egy hónappal korábban a fővárosban is történt hasonló eset. Ott egy lábszárát postázták az egyik kerületi kapitányságnak. Egy gyereklábszárát. Meg egy levelet, hogy nincs nagyobb öröm, mint fattyakra vadászni.

– Ez is... ez is meg volt nyúzva?

– A lábszár? Nem, az nem. Viszont kitepték a körmeit.

– Nem lehet igaz...

– De az, higgye el, fiatalember. Írni is akartam róla, de mint mondtam, akkoriban nem szellőztették az ilyesmit. Merthogy itt is sorozatgyilkosra gyanakodtak. Amikor ugyanis összevetették a két esetet, kezdett kialakulni a kép. Az illető valószínűleg szökött intézeti fiúkra specializálta magát. Elkapta őket, amikor egyedül kóboroltak.

– Megkínozta és megölte őket...

– Alighanem. Bár, hogy egyformán kínozta volna a kölyköket, arra nincs bizonyíték, mert a holttestek sosem kerültek elő. Annyit tudtak csak, hogy a pesti gyerek valószínűleg Főtről szökött meg. Aztán arra is rájöttek, hogy a gyilkos áldozatának valamely testrészét abba a városba küldi el, ahonnan a következő gyereket választja ki.

– A pesti srác fejét pedig Popeye kapta, ami azt jelentette, hogy a következő szerencsétlen nyíralmási lesz...

– Pontosán. Lett is nagy riadalom az intézetben. Egyetlen gyerek sem léphetett ki a kapun kíséret nélkül, és naponta átfésülték az épületet a pincétől a padlásig. De nem is akart megszökni azokban a napokban egyetlen kölyök sem. A faluban éjjel-nappal megyei rendőrök, munkásőrök és önkéntesek járták az utcákat és minden idegent megállítottak.

– Mesélte apám...

– Aztán az intézet középiskolás focicsapatának kapitánya, bizonyos Csernek Dávid a kupadöntőt megelőző este meglógott. Mondják, hogy szándékosan vállalta magára az áldozat szerepét, mert ezek a kölykök kitalálták, hogy minden városból csak egy gyerek

kellett a gyilkosnak. És ha Csernek már megölte, a többiek biztonságban lesznek ugye... De azt is rebesgették, hogy nem önként szökött, hanem sorsot húztak és a társai egyszerűen kikergették az intézetből. Magyarul feláldozták, csapóknak használták...

– Előtte nem kell dicséretet vagy sajnálnia. Apám szerint azért szökött meg, mert elege volt Tarzanból, a tornatanárból. Azt a pasast semmi más nem érdekelte, csak az a rohadt kupa. Mindenáron meg akarta nyerni a vasárnapi meccset. Azt mondta, az egész bandát agyonüti, ha veszítenek. Állítólag valami jutalmat kapott volna, ha az intézet nyeri az évi serleget. Éjjel-nappal gyötörte a csapatot; elérte, hogy a meccs előtt két nappal már az órákra se kellett bemenniük. Helyette erőnléti edzés, taktikai megbeszélés és fenyegetőzés volt műsoron. Dávidnak rettenetesen elege volt már belőle és elhatározta, hogy úgy kitalál Tarzannal, mint még soha senki.

– Állítólag Csernek volt a legjobb játékos. Azt mondják, ha ő nincs, a csapat nem jut el a döntőig.

– Ez apám szerint is így volt. Ezért is gondolta Dávid, hogy Tarzan felrobban a dühtől, ha ő másnap nem lép pályára. Csak hogy bármilyen betegséget szimulált volna, Tarzan nem veszi be. Talán még törött lábbal is játszani küldi.

– Ha viszont Csernek meghal, a tanár tehetetlen. – Bognár meredten bámult rám, ki tudja, milyen válaszra várva.

– Na, azért Dávid nem volt hülye, és egyáltalán nem akart meghalni. De meg kellett szöknie, mert az intézetben belül Tarzan a föld alól is előkerítette volna.

– Meg aztán erős gyerek is lehetett. Ha valakinek, akkor neki volt rá esélye, hogy ne bírjon el vele az a gyilkos.

– Igen, izmos volt, hiszen rendszeresen sportolt... Apámat is gyakran megvédte a nagyobb fiúktól.

– Mégsem menekült meg. Sosem látták többé. Néhány nap múlva a miskolci rendőrök a levágott bal kezét kapták meg egy csomagban.

– Tudok róla...

– Testének többi részére véletlenül bukkantak rá két héttel később Nyíralmásán az intézet melletti Kiserdőben. Az igazgatónak kellett azonosítania, el is ájult a prospektúrán.

Bognár elhallgatott, összevillant a tekintete az öregével, aki egy ideje meg sem szólalt. Most azonban rám nézett és rekedten azt mondta:

– Akadt azonban néhány probléma... A gyilkos nem ment Miskolcra, hanem a következő három áldozatát is Nyíralmásán kapta el. Még mielőtt megtalálták volna Csernek maradványait, eltűnt Popeye fia is, aki pedig hasonlóan erős volt... Aztán az egyik szakácsnő, majd a történelemtanár fiának a holttestét találták meg, noha egyikük sem volt intézeti gyerek...

– Ezt nem tudtam.

– Honnan is tudta volna? A maga apja, fiatalember, nem mesélhetett róla, hiszen Csernek Dávidnak nem is volt öccse!

 Fel akartam ugrani, de Bognár megelőzött és a vállamnál fogva egyszerűen lenyomott a székre.

– Ne olyan hevesen, fiacskám! Innen nem jutsz ki egykönnyen.

Az öreg szó nélkül lenyúlt az asztal alá és előhúzott egy csillogó kilencmilliméteres Parabellumot. Letette maga elé az asztalra és rákönyökölt. Annyira nem illett hozzá, a kopott ruhájához ez a csillogó fegyver, hogy talán el is nevetem magam, ha nem

vagyok ilyen szorult helyzetben. Bármi mást jobban el tudtam volna képzelni a kezében, mint ezt. Egy baltát, rozsdás pisztolyt vagy disznóölő kést, bármit, ami nem ennyire veszélyes.

Kétségbeesetten pillantottam a bejárat felé.

– Felesleges, ők is velünk vannak – mondta hidegen Bognár. Baljával az állam alá nyúlt és maga felé fordította a fejem. Gyűlölet izzott a szemében.

– És most mondd el, ki a fene vagy te! – parancsolta, de én már nem féltem.

Éreztem, hogy valami megmozdul bennem. Bármilyen fenyegetőek voltak is, tudtam, hogy legyőzhetem őket. Csak időt kell nyernem.

Megpróbáltam blöffölni.

– Honnan tudnak maguk... erről?

– Ott voltunk – bólintott az öreg. – Végig ott voltunk.

Hangja fátyolos volt, mintha elmerült volna az emlékei közt. Vele lesz könnyebb dolgom.

– Maguk ölték meg a fiúkat? – A rémületet még én is mesterkéltnak éreztem a hangomban.

Bognár viszont elengedett és akkora pofont kevert le nekem, hogy lezuhantam a székről.

– Nekem itt ne bohóckodj, te szaros!

A fülem csengett, a szám felrepedt; éreztem a vér meleg, sós ízét. Erre volt szükségem. Az adrenalin elárasztott, a düh elborította az agyamat. Az a mocorgás a bensőmben kitörni készülő tűzhányóvá alakult.

Bognár egyetlen mozdulattal talpra rántott. Évei ellenére jócskán volt erő az izmaiban. Ahogy közvetlenül ott tornyosult előttem, láttam rajta, hogy ismét meg akar ütni, és ezt nem engedhettem.

– Maga barom! – üvöltöttem rá. – Maguk mind barmok! Mit tudnak maguk az igazságról? Én vagyok Csernek Dávid!

– Mindig is te voltál – sziszegte az arcomba Bognár a legkisebb megdöbbenés nélkül.

Szerteáradó belső energiám már majdnem szétfeszítette a testem.

– Több mint negyven éve! – vágtam ki diadalmasan. Már tudtam, hogy legyőzöm őket. – Maguk idioták! Rémtörténeteket mesélnek, közben fogalmuk sincs az igazi rémségekről! Azt hiszik, ismerik a világot, mert hallottak már kísértetekről meg hülye gyilkosokról, és azt sem tudják, hogy annak idején az a Fűrész... az ki volt!

– Egy farkasember – mondta csendesén az öreg. – Azért darabolta fel az áldozatait, hogy ne lehessen rájönni, hogy nem ember végzett velük. Így a rendőrök egy sorozatgyilkost kerestek.

Egy pillanatra meghökkentem, kissé elbizonytalanodtam. Eddig azt hittem, erről senki sem tud. Bognár ismét megmarkolta a vállamat, de nem törődtem vele, az öreghez beszéltem.

– Az a dög engem is megpróbált elkapni, de én erősebb voltam.

– És szerencséd volt...

– Szétvertem a fejét egy vasdoronggal, de előtte sikerült megharapnia. Majdnem odalett a lábam és mire visszavergődtem az intézethez, megéreztem, hogy többé én sem vagyok ember. Nem mehettem be, bujkálnom kellett.

– De nem mentél elég messzire.

– Vérre volt szükségem, hogy helyrejöjjön a lábam. Az első átváltozásba majdnem belepusztultam, aztán rájöttem, hogy ha farkas állapotban vagyok, nem fájnak az emberként szerzett sebek. Ezért kellett megölnöm Csabát, Popeye fiát. Az ő kezét küldtem el Miskolcra, és őt próbálta azonosítani az intézet igazgatója is, amikor elájult a boncteremben. Amit nem is csodálok, mert én is megnyúztam Csaba arcát, hogy ne tudják felismerni.

Bognár felhördült és úgy megszorította a vállamat, hogy kis híján eltörte a csontomat. Megmarkoltam a csuklóját és lefejtettem magamról a kezét. Aztán szemem elé tartva megvizsgáltam. Az alkarján meg is találtam a tetoválást: egy tengerészfigura pipával a szájában, alatta a felirat.

– Nahát, Popeye – mondtam –, az erőd még ma is a régi, pedig eltelt azóta vagy harminc év.

– Te sem panaszkodhatsz – nyögte eltorzult arccal. Egyre erősebben szorítottam a csuklóját, ahogy nőtt az erőm.

– A farkasemberek nem öregszenek, ha elegendő vérhez jutnak. – Átalakuló állkapcsaimmal egyre nehezebben tudtam beszélni. Gyorsan kellett végeznem. Az ajtóban álló emberek égnek meredt hajjal, elkerekedett szemekkel, egymáshoz lapulva bámultak rám. Mint rettegő birkák az akolban.

Az öreg felé fordultam, mire reszkető tagokkal emelkedett fel a székről. Szemben iszonyat ült, remegő szájjal alig bírt megszólalni.

– Valaha történelmet tanítottam neked, fiam, aztán te elvetted tőlem egyetlen gyermekem.

– Micsoda patetikus szavak – morogtam rekedten. Pólóm, nadrágom és a szandálom egyszerre szakadt szét ropogva növekedő testemen. Már magasabb, erősebb és szelesebb voltam Popeye-nél is, akit még mindig csuklójánál fogva tartottam.

Aztán megfordultam, éppen időben.

– Úgy van, te dög! – kiáltott rám a pult mögött álló asszonyoság. – Az intézetben én főztem rád, te pedig hálából megölted az én kis Jancsikámat! – Egy öreg, dupla csövű vadászpuskát fogott rám, és nem láttam rajta, hogy félne tőlem. Vajon hány csirkének tekerte már ki a nyakát életében? – Harminc éve nyomozunk már utánad, és most végre besétáltál a csapdába!

Már csak dühödt morgással tudtam válaszolni. Farkas voltam immár, nem ember.

– Engem nem ijesztesz meg, istenátká! Ez a puska ezüstgolyókkal van megtöltve, és hidd el, értek a kezeléséhez... Emberek, maguk se álljanak ott, tudták, hogy mire számítsanak! Fogják le ezt a dögöt!

A következő pillanatban aztán több minden történt egyszerre. Erőm teljében felordítottam és egyetlen mozdulattal összeroppantottam Popeye csuklóját. A csont recsenését elnyomta a férfi fájdalomüvöltése, miközben az öreg reszketve nyúlt a pisztoly után.

Elengedtem Popeye-t és bal kezem – amely már egyáltalán nem is volt kéz – hatalmas lendületével leszakítottam az öreg fejét. Az ajtónál álló férfiak közé repült, akik riadtan rebbentek szét előle. Csak ketten kaptak vasvilla és fejsze után, a többiek rémülten rohamozták meg a kijáratot.

Aztán a pult mögül eldőrdült a puska. A lövedék elsüvített mellettem – éreztem a szelét és parázsló csíkot vágott bundámba –, majd becsapódott Popeye testébe. A férfi hátratántorodott, csörömpölve rázuhant a mögötte álló asztalra.

Úgy üvöltöttem, ahogy csak a torkomon kifért. A férfiak egymást taposva sikoltoztak

az ajtóban, és a puska hatalmas dördüléssel ismét elsült, de lövedék ezúttal sem talált el.

Vért akartam, sok-sok vért!

Ölni akartam!

Éreztem az öreg spriccelő vérének meleg, édeskés szagát és ez szinte megőrjített. Felkaptam az asztalunkat, és a pulthoz vágtam. Az egykori szakácsnőt magával sodorva csapódott az italos állványnak, de az üvegesörömpölést elnyomta rekedt üvöltésem.

Két ugrással az ajtónál voltam. Éreztem a férfiak halálfélelmét, hallottam sikolyukat. Fülemet hátracsapva egyetlen rántással letéptem a kezét, amely fejszét emelt rám. A vasvillás férfi felém szúrt, de annyira remegett, hogy nem talált el. Orromat vizelet szaga csapta meg, s szemem sarkából észrevettem a nadrágján gyorsan terjedő sötét foltot.

A bal arcát téptem fel, hogy elóvillant az oldalsó fogsora. Mire összeesett, már egy harmadik társa hátát martam fel, hogy aztán vérpermetben rontsak az utcára. Ott azonban már senkit sem találtam.

Nem volt több ellenfelem. Az utcai kandeláberek fölül a magasból leragyogó telihold tiszta fényében diadalittasan üvöltöttem. Ismét győztem, de tudtam, hogy menekülnöm kell, muszáj eltűnnöm a környékről.

Csak reggel alakultam vissza azzá, ami immár több, mint harminc éve voltam: kóborló diákká, aki sehol sem marad meg sokáig. Akit városról városra sodor a szerencséje. Akinek sehol sincsenek barátai, sőt lehetőleg ismerősei sem.

Ezúttal előre tudtam, hol fogok kikötni. Amint sikerült ruhát lopnom magamnak, elindultam, hogy folytassam a vadászatot. Ki tudja, talán akadnak Nyíralmásan, akik még emlékeznek rám...

